

Isusov drugi dolazak

Kako liturgijska godina polako ide prema svome dovršetku, tako nas misna čitanja u svojim idejama usmjeruju prema konačnom dovršetku svijeta i povijesti, to jest trenutku ponovnog Isusovog dolaska u slavi, kada će na vidjelo izaći cjelokupna istina o čovjeku i njegovim aktivnostima u društvu, te o Božjoj zauzetosti za čovjeka. Ta je istina u sadašnjem stanju stvari prikrivena velom tajnovitosti i otajstvenosti. Ponovni Isusov dolazak bit će ujedno i dovršetak Božje objave svijetu, koja je započela postupnim razotkrivanjem Božjeg života ljudima kao Božjim prijateljima, kako bi ljudi postali dionici i zajedničari istog Božanskog života. Božja je objava bila pripravljena i ostvarena u različitim vremenskim razdobljima, a zapisana po nadahnuću Duha Božjega u knjigu koju zovemo Sveto pismo. Vrhunac Božje objave jest život Isusa Krista, njegove riječi i djela što opisuju bezuvjetnu Božju ljubav za čovjeka, kojoj prepreka ne može biti ni sama tjelesna smrt.

Isusovom govoru o budućim događajima u današnjem Evanđelju prethodi trenutak divljenja Isusovih učenika građevini jeruzalemskoga hrama: „*Kakva li kamenja, kakvih li zdanja?*“ U Isusovom odgovoru: „*Vidiš li ta veličanstvena zdanja? Ne, neće se ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen.*“, ne pronalazimo samo aluziju na povijesno razaranje jeruzalemskog hrama, što ga je 70. godine nakon Krista za vrijeme cara Vespazijana učinio njegov sin Tit, već ti tekstovi govore o konačnom dovršetku povijesti i Isusovom drugom dolasku, kojemu prethodi razdoblje velikih poteškoća i nemira, razaranja i ratova, svjedočenja Isusovih učenika o istini Evanđelja po čitavome svijetu i progona radi položenoga svjedočanstva.

Nakon pretrpljene nevolje, razdoblja progona i potresa u društvenim odnosima, doći će razdoblje prirodnih katastrofa, što ih evanđelist Marko ovako opisuje: „*...sunce će pomrčati i mjesec neće više svijetliti, a zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati.*“ Marko posuđuje riječi starozavjetnog proroka Joela (usp. Jl 2,10; 4;15), da bi opisao nepostojanost reda stvaranja u posljednjim vremenima ljudske povijesti. Kao što se raspada svaka ljudska građevina, pa tako i kameni rukotvoreni hramovi kao mjesta Božje prisutnosti u čovjekovoj povijesnoj datosti, jednako će se tako na kraju vremena i povijesti raspasti svemirski Božji hram kakvoga mi poznajemo, te će Bog biti jedina sigurnost i konstanta postojanosti.

Ovi opisi postaju temelj apokaliptičkih slika, što čovjeka pune strahom i nemirom pred neizvjesnošću s obzirom na budućnost koja nas očekuje, činjenica što u posljednje vrijeme postaje često prisutna u medijima, učvršćujući na taj način put modernim mesijama i osloboditeljima pred neizvjesnošću budućnosti. To nije prvotna svrha ovih opisa, jer strahom se može držati ljude u pokornosti samo na određeno vrijeme, već im je mnogo više u interesu rasteretiti čovjeka tereta i pritisaka što mu ih bilo društvena stvarnost nameće, ili grijehom poremećeni red stvaranja izaziva unutar njegove vlastite egzistencije. Isus nam zapravo želi reći: „*Nemojte se bojati ničega što dolazi u budućnosti, jer ja sam onaj koji imam posljednju riječ nad ovim svijetom, kako u društvenim odnosima, jednako tako u stvorenom redu svemira.*“ Kada primjećujemo u životu da se pojedine čvrste stvarnosti raspadaju, to je samo znak za nas da ne stavljamo vlastitu sigurnost života u nešto raspadljivo, bilo

društvenog ili prirodnog reda, bilo ugled i poziciju u društvu ili pak sjajno zlato koje svijetli, već da u ovoj raspadljivoj stvarnosti budemo službenici Sina Božjega i njegovog vječnog kraljevstva. O njegovom slavnom dolasku, kada će on razaslati svoje anđele i sabirati svoje izabranike sa sve četiri strane zemlje, tada ćemo i mi kao sluge Božje i Božji prijatelji biti sabrani, ne više u neku posrednu ili simboličku stvarnost ovozemaljskog reda, već u zajedništvo Božjeg života, u život Oca i Sina i Duha Svetoga.

Ad maiorem Dei gloriam